

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּי עוֹ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק ט"ו

קוֹנְטֵרְס 465

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

- מכתב יא -

בסייעתא דשמיא, לסדר ואתה תצוה ה'תש"ע

לכת"ר והדר, מקים עלה של תורה ב"מפעל הזהר העולמי", כ"ק האדמו"ר מהאלמין הגה"צ רבי שלום יהודה גראס שליט"א, נעם השי"ת בישועתו.

מבקשים אנו להביע את ברכת הלב לכת"ר האדמו"ר שליט"א, על פעלו הנמרץ בהפצת אור הרשב"י בזהר הקדוש, בספריו היקרים ובמפעליו הכבירים - עד שכל מקום ואתר זוכה להיות מואר באור לימוד הזהר.

ובזה בודאי מתכוונן עלינו מאמר התפלה: "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כלנו במהרה לאורו". והוא פידוע ומפרסם מאמר משה רבנו רעיא מהימנא לרשב"י זיע"א פי"א כי"א ב"בהאי ספרא יפקון עם ישראל מגלותא ברחמים מהרה" (נשא ככד:).

זכור אַזְכֹּר אֶת אֲשֶׁר זָכַנִי הַשִּׁי"ת לְקִרְוֵב אֶצֶל מו"ר הגה"צ הרב יוסף צובירי זצ"ל זיע"א בעל ספר "אמונת ה'" על מעלת הזהר הקדוש ותורת הסוד והקבלה. ומהיותו בן 16 שנים!!! מנוהו כל חכמי תימן ללחם מלחמת הקדש נגד המערערים והמריעים על מעלת הזהר הקדוש, והוא אשר בשליחות מרנן ורבנן חכמי תימן זיע"א כתב את הספר הנ"ל תחלה בעלום שמו מפני גילו הצעיר, ורק בארץ כעבור שנים רבות פרסם שמו כמחבר הספר. וב"ה זכיתי בעתק מן הספר, והוא כלו מואר במלחמות קדש להוכיח צדקת הזהר הקדוש מרשב"י זיע"א, ומעלתו וחשיבותו לעם ישראל ולעולם כלו. וכמעשהו עלי ספר, כן היה בהנהגתו כל חייו ממש, מוסר נפשו בתקיפות של קדשה לחזק את מעלת הזהר והלמוד בו. וכן אַזְכֹּר אֶת מו"ר המקבל הרב סעדיא ב"ר יחיא נחום זיע"א, שהיה הוגה תדיר בזהר הקדוש, ומאורו היה פועל ישועות ונפלאות. ובדרךם היה נוהג מו"ר אבי יחיא בן עוואד עואמי זיע"א, שהיה הוגה בזהר הקדוש, ופעמים רבות שמעתי מפה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למועד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קדשו התפעלות רבה על ספרי הזהר הקדוש עם פרוש מקדוש מלך, שהיה יקר המציאות וכל מי שזכה בו היה כזוכה במנת חלקו בגן עדן עלי אדמה.

ובאמת, נשית לבנו כי בזה סדר סדר חק-לישראל, והוסיף בו החיד"א זיע"א גם מאמר בזהר הקדוש, למען יהגו בו הכל ויהיה שוה נפש לכל, ויהיו תדירים בו בכל יום ויום.

ובזה דרך פוכב מיעקב במפעלו העצום של כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א, להמשיך בדרךם של גדולים אלה וכל גדולי הדורות, אשר פעלו רבות ותקנו סדרי למוד בזהר הקדוש למען יהגו בו הכל. ובנדאי עקר מגמתם להגדיל תורה ולהאדירה בקרוב הגאולה השלמה.

ובזכות כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א זכינו גם אנו לקבץ סדר למוד קבוע בשעור הקהלתי בשבת קדש: תחלה – כל אחד זוכה לעצמו להגות בעמוד מספר "תקוני הזהר", באפן שביחד משלימים כמה וכמה דפים בכל שבת. ואח"כ ממשיכים למוד והרחבה בספר "אור-הזהר", לדעת את אשר קראו חכמי ישראל במעלת הזהר, ומדברי קדש אנו מלקטים עקרי יסודות שהן לנו מפתח-הקדמות לזהר הקדוש.

זפני השי"ת ואתבונן: זהר בגי' 218 = שוה בגי' "אלהי עולם ה'", והוא עקר תכלית למוד הזהר הקדוש לידע ולהנדע באמונת אמן זו. וכן שוה בגי' "הוא בן עולם הבא", היינו כל הזוכה והוגה בזוה"ק הוא בן העוה"ב. שוה בגי' "וה' היה עמנו", ובגי' "והלוא זו טובה כפולה", ובגי' "חסד עולם".

זהר בגי' 218 ועם הכולל 219 = שוה בגי' "עם דוד המלך", היינו מ"ש במאמר הרעיא מהימנא הנ"ל כי למוד הזוה"ק מקרב ביאת משיח בן דוד צדקנו.

הזהר בה' הידיעה בגי' 223 = שוה בגי' "אין עוד מלבדו", והוא היסוד הנודע מפלל הלמוד בתורת ח"ן. שוה בגי' "בכסופי גאולה" פנ"ל במאמר הרעיא מהימנא על קרוב הגאולה בכל פרק ובכל תבה שזוכים להגות בזוה"ק. "שוה בגי' "כי אני ה' אלהיכם".

אותו הדורון ותנו אותו לכלב, שאינו כדאי להקנס לפני. כך בשעה שנקרב הקרבן ולא התקבל ברוצו, הדורון נמסר לכלב, ומשום כך היו רואים את דיוקן הכלב על גבי המזבח.

בא ראה, כתוב ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה. אמר רבי יהודה, זה אוריאל, שנראה בשלהבת אש על המזבח, כמו שנאמר רובץ על הקרבן. ואז היתה שמחה בכל, שהרי התקבל ברוצו, כמו שכתוב וירא כבוד ה' אל כל העם. ואם לא היתה הערבוּבָא של בני אהרן מיום שיצאו ישראל ממצרים, לא נמצא רצון כך למעלה ולמטה.

רעיא מהימנא

מצוה זו לשרף קדשים באש, ואחריה - והנותר מבשר הנזבח ביום השלישי באש לשרף. תנאים ואמוראים, בסתרי תורה יש קדש, ויש קדשים, ויש קדש קדשים. מה הנאה יש לקדוש ברוך הוא בקדשים שגשרפו? אם תאמר בשביל יצחק, שבשעה שישאל בצהר, עולה אפרו של יצחק לפניו, שאם חזבים שרפה ינצלו בגללו - זהו לדרש. ואם תאמרו משום (הצדיקים) ואם משום בני אהרן שהיו שרפת קדשים, שכתוב בהם ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו, ומיתתם פפרה לישראל כמו שרפת קדשים - אף זה לדרש בא.

אריא שלשה אשים בנר: אש לבנה, ואש שחרה, ואש תכלה, פנגד תורה נביאים וכתובים, פנגד פהן לוי וישראל. ותכלת היא שכינה קרובה לנו, והיא אחוזה באותן פתילות, בכנפי מצוה, שנאמר בהם ועשו להם ציצית. והתכלת הזו שהיא שכינה, היא דין שאוכלת קרבנות ועולות.

דורנא, והבו ליה לכלבא, דלאו איהו כדאי לאעלא קמאי. כך בשעתא דקרנא אתקריב, ולא אתקבל ברעוא, דורנא לכלבא אתמסר. ובגין כך הוּו חמאן, דיוקנא דכלבא על גבי מדבחא.

הא חזי כתיב (דף ג"ג ע"א) (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי ותאכל על המזבח את העולה. אמר רבי יהודה, דא אוריאל, דאתחזי בשלהוביתא דאשא על מדבחא, כמה דאתמר רביע על קרבנא. וכדין חדוותא הוה בכלא, דהא אתקבל ברעווא, כמה דכתיב, וירא כבוד יי אל כל העם. ואי לא הוה ערבוּבָא דבני אהרן, מן יומא דנפקו ישראל ממצרים, לא אשתכח רעוא הכי לעילא ותתא.

רעיא מהימנא

פקודא דא לשרוף קדשים באש. ואבתריה והנותר מבשר הנזבח ביום השלישי באש לשרף. תנאין ואמוראין. בסתרי תורה, אית קדש, ואית קדשים, ואית קדש קדשים. מה הנאה אית לקודשא בריך הוא בקדשים דאתוקדו. אי תימא בגין יצחק, דבשעתא דישראל בעקו, סליק אפרו של יצחק קמיה, דאי חייבין שריפה אשתזיבו בגיניה. האי לדרשא איהו. ואי תימרון בגין (צדיקיא) (נ"א ואי בני) בני אהרן דהוּו שריפת קדשים, דכתיב בהון ותצא אש מלפני יי ותאכל אותם וימתו. ומיתתהון פפרה לישראל כמו שריפת קדשים, אוף דא לדרשא קא אתי. **אלא**, תלת אשין בשרגא: אשא חוורא, ואשא אוכמא, ואשא תכלתא. לקבל: תורה, נביאים, וכתובים. לקבל: פהן, לוי, וישראל. ותכלת איהי שכינתא, קריבא לן, ואיהי אחידא באינון פתילות, בכנפי מצוה, דאתמר בהון ועשו להם ציצית. והאי תכלת דאיהי שכינתא, איהי דינא, דאכילת קרבנין ועלוון.

אם מוצאת בני אדם שהם עצים
יבשים כמו אותן פתילות יבשות,
בלי שמן, שהיא תורה ורחמים,
היא להם (שידונו) שרפה, ושורפת
אותם. ומשום שעמי הארץ הם
בהמות, כמו שבארתי שהם
שקץ. תכלת, שהיא אדני, שורפת
אותם, משום שקרבים אליה עם
שרץ, שהוא יצר הרע זר. וזהו
שכתוב והזר הקרב יומת.

ואם במיתתם חוזרים בתשובה,
(כשחוטט אותם מלאך המות, מיכאל)
המלאך מיכאל שהוא כהן גדול,
הארץ שאוכל קרבנות יורד
עליהם להקריבם קרן לפני ה'.
ורפני שתצא נשמתו מתורה
בכמה ודוים, וכשיוצאת נשמתו
הוא היה מתפנון לגמור את השם,
שמע ישראל וברוך שם, להקריב
את נשמתו כלי (ברוך) לשם יהוה,
וצריך להתודות אל הקדוש ברוך
הוא לקבל ולקרב ה' שבשמו
שאוכלת ומכלה, ולהחזיר
בתשובה ליהוה אהיה כחשבון
מ"ב. של אדני קוראים דין של
מלכות דין.

ויבון בשם המפרש, שהוא יו"ד
ה"א וא"ו ה"א, בלב אחד, ובו
תצא רוחו. בנפש שלו מקבל
עליו מיתה ויסורים, ובכשמה
מודה בכמה ודוים ומתחרט.
בנפש מקבל עליו מיתה,
שחיטה, שרפה. ואם צריך ארבע
מיתות בית דין, שהם סקילה
שרפה הרג וחנק, מקבל אותם
מאדני בנפש שלו. ובנשמתו
מודה בכמה ודוים, וחוזר
בתשובה אל אהיה, שאחוז
בשני שמות - יהוה יהוה.
במחשבתו יבון להוציא ודוי
וקבלת מיתה עליו בלב אחד,
שהוא שם המפרש, כמו זה יו"ד

א' אשפחת בני נשא, דאינון עצים יבשים, כגוונא דאינון
פתילות יבשין, בלא משחא, דאיהי אורייתא רחמי,
איהי לון (דליונו) שרפה, ואוקינת לון. ובגין דעמי
הארץ אינון בעירן, כמה דאוקמוה דאינון שקץ. תכלת,
דאיהי אדני, אוקינת לון, בגין דקרבין לגבה עם שרץ,
דאיהו יצר הרע, זר, הדא הוא דכתיב, (כמדבר א) והזר
הקרב יומת.

וא' במיתתהון חוזרין בתיבתא, (נ"א כד שחוטט לון מלאך המות
מיכאל) מלאך מיכאל דאיהו כהנא רבא, אריה דאכיל
קרבינון, נחית עליהו, לקרבא לון קרבנא גדם י".

וקדם דתפוק נשמתיה, מתורדה בכמה ודוין, וכד נפיק
נשמתיה הוא הוה מתפנון לגמור את השם, שמע
ישאל וברוך שם, לקרבא נשמתיה מאנא (נ"א
קרנא) לשם יהוה, וצריך למתודה לקודשא בריך הוא,
לקבלא לקרבא ה' בשמיה, דאכיל ושצי, ולאחזרה
בתיבתא לגבי יהוה, אהיה כחושבן מ"ב. דאדני קרינא
ליה דינא דמלכותא דינא.

ויבון בשמא מפרש, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בלב
אחד. וביה יפוק רוחיה. בנפש דיליה מקבל עליה
מיתה ויסורין. ובנשמתא מודה בכמה ודוין ומתחרט.
בנפש מקבל עליה מיתה שחיטה שריפה, ואי צריך
ארבע מיתות בית דין, דאינון סקילה שריפה הרג
וחנק, מקבל ליה מאדני בנפש דיליה. ובנשמתיה מודה
בכמה ודוין, וחוזר בתיבתא לגבי אהיה, דאחיד
בתרין שמיהן, יהוה יהוה.

במחשבתיה כוין לאפקא ודוי, וקבלת מיתה עליה,
בלב אחד, דאיהו שמא מפרש, כגוונא
דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (כבוד) ביה כהנים כורעים
ומשתחויים על פניהם, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו
לעולם ועד. כבוד, איהו ל"ב כחושבן. וביה היה מתפנון
לגמור את השם. (וא"ו איהו אחד בלב).

ה"א וא"ו ה"א, (כבוד) שבו הכהנים כורעים ומשתחויים על פניהם ואומרים: ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד. כבוד הוא ל"ב כחשבון, ובו היה מתפנון לגמור את השם. (וא"ו הוא אחד בלב).

וְהַנְּאִים וְאִמּוֹרָאִים, אִם תֹּאמְרוּ, וְכִי עִם הָאֲרֶץ מִיָּדַע יוֹדַע אֵת זֶה? אֲלֹא וְדָאִי עִם הָאֲרֶץ הוּא כְּמוֹ שׂוֹר אוֹ שָׁה אוֹ עֵז אוֹ (פּר) תוֹר אוֹ יוֹנָה. מָה בְּהַמּוֹת אֵין יוֹדְעוֹת תּוֹרָה, שְׁהִיא שֵׁם יְהוָה, כִּף עִם הָאֲרֶץ לֹא יוֹדַע. אֲלֹא מִיכָאֵל כִּהֵן גְּדוֹל הוּא עוֹשֶׂה אוֹתוֹ עוֹלָה וְקָרְבָן לִפְנֵי ה', וְהוּא מְכוּן בְּשֵׁם הַמִּפְרָשׁ בְּעֻלְיַת רוּחוֹ שְׁתַּצֵּא בְּלֵב אֶחָד, כְּמוֹ שְׁכַשׁוּצֵאֵת רוּחַ הָאֲדָם בְּכָל לַיְלָא.

וּמְשׁוּם זֶה פְּרִשׁוּהַ הַחֲכָמִים, שׁוּב יוֹם אֶחָד לִפְנֵי מִיתַתְךָ. שְׁבַכְל יוֹם וַיּוֹם צְרִיף אָדָם לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה וְלִמְסַר אֵת רוּחוֹ אֵלָיו שְׁיַצֵּא בְּאֶחָד. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים לא) בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי.

וְאִם הוּא תְּלָמִיד חֲכָם, עֲלִיו נֶאֱמַר (מְשָׁלִי יב) יוֹדַע צְדִיק נֶפֶשׁ בְּהַמּוֹתוֹ, שְׂאֵין חֲכָם כְּמוֹ הַכֵּהֵן, כְּמוֹ שְׁבֹאֲרוּהַ הַרוּצֵה לְהַחֲפִים יְדָרִים. וְאִם תְּלָמִיד חֲכָם הוּא, צְרִיף שְׁיִהְיֶה בּוֹ חֶסֶד, וְעַם י' שְׁהִיא חֲכָמָה - חֶסֶד. וּמִי שְׂאֵין בּוֹ חֲכָמָה, אֵינּוּ חֶסֶד. וּמְשׁוּם כִּף פְּרִשׁוּהַ, וְלֹא עִם הָאֲרֶץ חֶסֶד. וְאִם יֵשׁ בּוֹ ה', חֲמֻשָּׁה חֲמֻשֵׁי תוֹרָה שְׁנַתְּנוּ מִשְׁמָאל, נִקְרָא גְבוּר בַּתּוֹרָה וַיִּרְא חֲטָא. וְאִם הוּא בּוֹר, נֶאֱמַר בּוֹ אֵין בּוֹר יִרְא חֲטָא.

וּכְּי' שְׁזוּכָה לְתַפְאֲרַת, שְׁהוּא ו', וְהוּא חֲכָם מְבִין בַּתּוֹרָה וַיִּרְא חֲטָא, הוּא יוֹרֵשׁ אֵת מַלְכוּתוֹ, שְׁהִיא ה"א, מְצוֹת הַמֶּלֶךְ, אִם עוֹשֶׂה אֵת מְצוֹת הַמֶּלֶךְ. כִּינן שְׁזוּכָה לְשֵׁם יְהוָה, זוֹכָה לְשֵׁם הַמִּפְרָשׁ שְׁנִקְרָא אָדָם, זֶה יוֹד' ה"א וְאוֹ ה"א. בְּאוֹתוֹ זְמַן שׁוֹלֵט עַל גּוֹפּוֹ, שְׁהוּא שְׁתַּפּוֹת שֶׁל נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית, וְרוּחַ הַבְּהֵמִית שְׁבַנְפֵּשׁ

(נִשְׁמָה שְׁבָה כָּל הַהֲרוּרִים וְהַמְחַשְׁבוֹת שֶׁל הַבְּלִי הָעוֹלָם), וְתְּלָמִיד חֲכָם שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם.

זֶהוּ שְׁכַתּוּב, (בְּרַאשִׁית א) וַיִּרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאֲרֶץ? מָה זֶה וּבְכָל הָאֲרֶץ?

וְתַנְאֵין וְאִמּוֹרָאִין, אִי תִמְרוּן וְכִי עִם הָאֲרֶץ מִנָּא יָדַע דָּא. אֲלֹא וְדָאִי עִם הָאֲרֶץ אִיהוּ כְּשׂוֹר, אוֹ שָׁה, אוֹ עֵז, אוֹ (פּר) תוֹר, אוֹ יוֹנָה. מָה בְּעִירָן לֹא יָדַעֵי אִוְרִייתָא, דְּאִיהִי שֵׁם יְהוָה, הַכִּי עִם הָאֲרֶץ, לֹא יָדַע. אֲלֹא מִיכָאֵל בְּהַנָּא רַבָּא, אִיהוּ עֶבֶד לִיָּה עוֹלָה וְקָרְבָּנָא קָדָם יי', וְאִיהוּ מְכוּן בְּשֵׁמָא מִפְרָשׁ, בְּסִלְקוֹ דְּרוּחִיהַ, דְּתַפּוּק בְּלֵב אֶחָד, כְּגוֹוֹנָא דְכַד נְפִיק רוּחָא דְבַר נֶשׁ בְּכָל לַיְלָא.

וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהַ רַבָּנן, שׁוּב יוֹם אֶחָד לִפְנֵי מִיתַתְךָ, דְּבְכָל יוֹם וַיּוֹם צְרִיף בַר נֶשׁ לְאֶהֱדָרָא בְּתִיבּוּבָתָא, וְלִמְסַר רוּחִיהַ לְגַבְיָה, דְּיַפּוּק בְּאֶחָד, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תְּהִלִּים לא) בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי.

וְאִם הוּא תְּלָמִיד חֲכָם, עֲלִיָּה אֲתַמַּר (מְשָׁלִי יב) יוֹדַע צְדִיק נֶפֶשׁ בְּהַמּוֹתוֹ דְּלִית חֲכָם, כְּמוֹ בְּהַנָּא. כְּמָה דְּאוּקְמוּהַ הַרוּצֵה לְהַחֲפִים יְדָרִים. וְאִם תְּלָמִיד חֲכָם הוּא, צְרִיף שְׁיִהֵא בִיָּה חֶסֶד, וְעַם י' דְּאִיהוּ חֲכָמָה, חֶסֶד. וּמִאֵין (דף ל"ג ע"ב) דְּלִית בִּיָּה חֲכָמָה, לֹא אִיהוּ חֶסֶד. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהַ, וְלֹא עִם הָאֲרֶץ חֶסֶד. וְאִי אִית בִּיָּה ה', חֲמֻשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, דְּאִתְיַיְבוּ מִשְׁמָאלָא, אֲתַקְרִי גְבוּר בַּתּוֹרָה, וַיִּרְא חֲטָא. וְאִי אִיהוּ בּוֹר, אֲתַמַּר בִּיָּה, אֵין בּוֹר יִרְא חֲטָא.

וּמִאֵין דְּזוּכִי לְתַפְאֲרַת, דְּאִיהוּ ו', וְאִיהוּ חֲכָם מְבִין בַּתּוֹרָה וַיִּרְא חֲטָא, יְרִית מַלְכוּתִיהַ, דְּאִיהוּ ה"א, מְצוֹת הַמֶּלֶךְ, אִי עֶבֶד פְּקוּדֵי מַלְכָּא. כִּינן דְּזוּכִי לְשֵׁם יְהוָה, זְכִי לְשֵׁמָא מִפְרָשׁ דְּאֲתַקְרִי אָדָם, וְדָא יוֹד' ה"א וְאוֹ ה"א. בְּהַהוּא זְמַנָּא שְׁלִיט עַל גּוֹפִיָּה, דְּאִיהוּ שׁוֹתְפוֹ דְּנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית. וְרוּחַ הַבְּהֵמִית דְּבְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית עֲשִׂית הַבְּלִי עֲלֵמָא, רוּחַ מְמַלְלָא בְּהַבְּלִי עֲלֵמָא (נִשְׁמָה דְּבָה כָּל הַהֲרוּרִין וְהַמְחַשְׁבוֹת הַבְּלִי עֲלֵמָא). וְתְּלָמִיד חֲכָם שְׁלִיט עֲלֵיהוּ.

הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית א) וַיִּרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאֲרֶץ.

הַבְּהֵמִית עֲשִׂית הַבְּלִי הָעוֹלָם, רוּחַ שְׁמַדְבְּרַת בְּהַבְּלִי הָעוֹלָם, (בְּרַאשִׁית א) וַיִּרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאֲרֶץ. מָה זֶה וּבְכָל הָאֲרֶץ?

דא גופא, עולם קטן, ודחלין מגיה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם. מסטרא דימינא, שליט עליהו, ביה וירדו, כמה דאת אמר, (תהלים עב) וירד מים עד נם. מסטרא דשמאלא, דחלין מגיה, הדא הוא דכתיב ומוראכם וחתכם, ועליה אתמר, יודע צדיק נפש בהמתו. בטר דאיהו צדיק, לא יהיב ליה שכר מצות, לית ליה אגרא בעלמא דא, ולא מזונא לבעירן דעני חשוב פמת. איהו עם שכינתא בקביעו דילה עמה על פלא.

(דברים ד) כי יי' אלהיך אש אוכלה הוא. האי אש, צריך ליה תמיד עמה, דלית ליה כביה, דאיהו אכיל כל קרבנין דצלותין, ומלין דאורייתא. דאיהו שכינתא איהו פרנסה דיליה, ובמה. בצלותין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) פתחי לי. פתחי לי, בצלותא דאתמר בה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, דאיהו אחתי רעיתי, ולית רעיתי אלא פרנסתי, דבה מתקנין מאכלין דקרבנין דמלקא בנין קדושין, בכמה מיני מאכלים, בנהמא דאורייתא.

דאתמר בה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי, מימינא. ובחמרא, דאיהו יינא דאורייתא, משמאלא. בנסוף המים, ויין דאורייתא דבכתב ובעל פה, מעמודא דאמצעיתא, דכליל תרווייהו. בכשרא, דאיהו בשר הקדש, בכמה קרבנין, דעלה אוקמוה מארי מתניתין בכשר היורד מן השמים עסקינן. מאי מן השמים. עמודא דאמצעיתא. דעלה אתמר, ובשר מבשרי.

ודא בשר הקדש, דאדליקת בכמה שלהובין, מסטרא דגבורה ברחימו דבעלה, אתוקדת ברחימו דאהבה בקריאת שמע, ברחימו דיהודא, דליליא ויומם לא תכבה. וחרבייא בתייכוך אל תתנו דמי לו לקודשא ברין הוא, למיהוי איהו בשלהובין ברחימו דיהודיה דקריאת שמע. לקיימא ביה, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. (ע"כ רעיא מהימנא).

בקריאת שמע, באהבת היחוד, שלילה ויום לא תכבה. והחברים, בתייכם, אל תתנו דמי לו לקודש ברוך הוא שהוא יהיה בשלהבות של אהבה של יחודו בקריאת שמע, לקיים בו אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זה הגוף, עולם קטן, ופוחדים ממנו. זהו שכתוב (שם ט) ומוראכם וחתכם. מצד הימין שולט עליהם, בו וירדו, כמו שנאמר (תהלים עב) וירד מים עד נם. מצד השמאל פוחדים ממנו, זהו שכתוב ומוראכם וחתכם, ועליו נאמר יודע צדיק נפש בהמתו.

אחר שהוא צדיק, לא נותן לו שכר מצוות, אין לו שכר בעולם הזה ולא מזון לבהמות, שעני חשוב כמו מת. הוא עם השכינה בקביעות שלה עמה על הכל.

כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא (דברים ד). האש הזו הוא צריך להיות תמיד עמה, שאין לה כביה, שהוא אוכל כל הקרבנות של התפלות ודברי תורה. שהיא השכינה היא פרנסתו, ובמה? בתפלה, זהו שכתוב (שיר ה) פתחי לי. פתחי לי, בתפלה, שנאמר בה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, שהיא אחתי רעיתי, ואין רעיתי אלא פרנסתי, שבה מתקנים מאכלים של קרבנות של המלך הבנים הקדושים, בכמה מיני מאכלים, בלחם של התורה.

שנאמר בה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי מימין. ובין, שהוא יין התורה, משמאל. בנסוף המים, ויין התורה שכתב ובעל פה, מהעמוד האמצעי שכולל את שניהם. בכשר, שהוא בשר הקדש, בכמה קרבנות, שעליה פרושו בעלי המשנה שעוסקים בכשר היורד מן השמים. מה זה מן השמים? זה העמוד האמצעי, שעליו נאמר ובשר מבשרי.

וזה בשר הקדש, שדולקת בכמה שלהבות מצד הגבורה באהבת בעלה, נשרפת באהבה של אהבה

בקריאת שמע, באהבת היחוד, שלילה ויום לא תכבה. והחברים, בתייכם, אל תתנו דמי לו לקודש ברוך הוא שהוא יהיה בשלהבות של אהבה של יחודו בקריאת שמע, לקיים בו אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

הא חזי, אף על גב דבני אהרן מיתו בההיא שעתא, יאות הוה בכמה גוונין. חדא, דלא הוה שעתא דקטרת, דהא קטרת לא סלקא, אלא בזמנין ידיען, דכתיב (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר. ואימתי בהטיבו את הנרות וגו' לאשתכחא שמן וקטרת פחדא. וכתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערפים וקטירנה וגו'.

ובזמנין אליו אתקריב, ולא בזמנא אחרא, בר בזמנא דמותנא שריא בעלמא, כמה דאערע דכתיב (במדבר יז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו'. ובני אהרן לא קריבו בשעתא דשמן וקטרת משתכחי פחדא.

ועוד דדחקו שעתא בחיי דאבוהון. ועוד דלא אנסיבו, והוה פגימין, (דף ל"ד ע"א) דמאן דלא אנסיב, פגים הוא, ולא הוא כדאי לאשתכחא ברקאן בעלמא על ידוי, עלוי לא שריין, כל שפן על ידוי לאחרים. ועוד, דהא תנן רזוי חמרא הוה, ובגין פה, ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וגו'. דהא קטרת חביב הוא מפלא, וחדוותא דעלאין ותתאין, וכתיב (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב.

רעיא מהימנא

לית מצורע אלא ההוא דאתעביד בזבוהא. דחמש דמים אינון דדם נדה מסאבין, דאינון פלהו דם טמא. ודחמש דמין דבנין. ומאן דאעבר עליהו, פאלו אעבר על עשר דברות, דאינון כלל תרי"ג פקודין.

ושפחה יצר הרע איהי מליא מומין. ובגין דא, (ויקרא כא) כל אשר בו מום לא יקרב. ובגין דא, פהנא

זה הכהן לא היה צריך לקרב אל מי שיש בו מום מפל המומים

זהר

בא ראה, אף על גב שפני אהרן מתו באותה שעה, זה היה מתאים בכמה גוונים. אחד - שלא היתה זו שעת הקטרת, שהרי קטרת אינה עולה אלא בזמנים ידועים, שכתוב (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר. ובתי? בהיטיבו את הנרות וגו', להמצא שמן וקטרת כאחד. וכתוב, ובהעלת אהרן את הנרות בין הערפים וקטירנה וגו'.

ובזמנים הללו נקרבת, ולא בזמן אחר, פרט לזמן שהמות שריי בעולם, כמו שקרה, שכתוב (במדבר יז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו'. ובני אהרן לא הקריבו בשעה ששמן וקטרת נמצאים כאחד.

ועוד, שדחקו את השעה בחיי אביהם, ועוד שלא היו נשואים, והיו פגומים. שמי שלא נשא הוא פגום, ואינו כדאי שימצאו ברכות על ידו בעולם. עליו הן לא שורות, כל שפן על ידי אחרים. ועוד, שהרי שנינו שהיו שתויי יין, ומשום כך ותצא אש מלפני ה' ותאכל אתם וגו'. שהרי הקטרת היא חביבה מן הכל, והיא שמחת העליונים והתחתונים. וכתוב שמן וקטרת ישמח לב.

רעיא מהימנא

אין מצרע אלא אותו שנעשה בזיבה. שחמשה דמים הם של דם נדה שטמאים, שכלם הם דם טמא, וחמשה דמים טהורים. ומי שעובר עליהם פאלו עבר על עשרת הדברות, שהם כלל של תרי"ג מצוות.

ושפחה, יצר הרע, היא מלאה במומים, ומשום כך (ויקרא כא) כל אשר בו מום לא יקרב. ומשום שבעולם, משום שנאמר בגזירה,

(שיר ד) כְּלָךְ יָפֵה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ, כִּךְ לֹא צָרִיף לְקָרֵב אֵלֶיָּהּ מִי שֵׁישׁ בּוֹ מוֹם, וְאָף כִּךְ לֹא צָרִיף לְקָרֵב אֵלֶיָּהּ זָר, (במדבר א) וְהִזְרַתְּ הַקָּרֵב יוֹמָת, וְהִינּוּ מִמְּזוֹר, מו"ם זָר. מוֹם נִקְבָּה, זָר זָכָר. וּמִשׁוּם כִּךְ צָנָה, (ויקרא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדָּת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב. וְעַל אוֹתָם שִׁקְרָבִים אֵלֶיָּהּ כְּתוּב בְּהֵם, וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צָנָה אוֹתָם וַתִּצָּא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ.

וְכִרְכָן שֶׁל אוֹתִיּוֹת הֵם, י' בְּאִישׁ, ה' בְּאִשָּׁה, ו' בְּכַן חֲתָן, ה' בְּכַלָּה. אֲשֶׁרֵי מִי שִׁמְקָרִיב אוֹתִיּוֹת יְהוָה בּוֹ וּבִאֲשֶׁתוֹ וּבְכַנּוֹ וּבְכַתּוֹ בְּקִדְשָׁהּ וּבְכִרְכָּהּ, בְּנִקְיוֹת, בְּעֲנוּה וּבְבִשְׁת פְּנִים, בְּכָל מַדּוֹת טוֹבוֹת שִׁכְתוּבוֹת עַל בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה.

וּמִתְחַמְּמִים בְּאִשִּׁים קְדוּשִׁים, שֵׁישׁ וְאִשָּׁה שְׁהֵם אֵשׁ, עוֹלָה וַיּוֹרֵד, אֵשׁ קִדְשׁ שֶׁל עֲצֵי הַמַּעֲרָכָה, שְׁהֵם עֲצֵי הַקִּדְשׁ אֵיבָרִים קְדוּשִׁים, וְאֵשׁ שֶׁל גְבוּה וַיּוֹרֵד, שְׁהִיא קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים, וּבִשְׁבִיל שְׁנֵי הָאִשִּׁים הִלְלוּ אִמְר הַנְּבִיא (ישעיה כד) בְּאוֹרִים כְּבֹדוֹ ה', שְׁהֵם הָאִשִּׁים שֶׁל הַשְּׁכִינָה, שְׁבָה כְּתוּב (דברים ד) כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֵלָה הוּא.

וְהֵם אֵשׁ עֲלִיּוֹן, כְּסֵא רַחֲמִים. אֵשׁ תְּחִלָּתָהּ, כְּסֵא דִין. וְהֵם בִּינָה וּמַלְכוּת. מַלְכוּת - אֵשׁ עוֹלָה. בִּינָה - אֵשׁ יוֹרֵד. יְהוָה, עֲמוּד הָאֲמָצְעִי, אוֹחֹז בְּשִׁנְיָהֶם. בִּינָה יְהוָה, ה' מַלְכוּת.

בְּאֲשֶׁר הִתְפַּאֲרַת אוֹחֲזֹת אוֹתָם, שׁוֹרָה עֲלֵיו חֲכָמָה, שְׁבָה כ"ח מ"ה. מ"ה - הוּא יוֹד ה"א וְא"ו ה"א. הִפְתָּ שְׁלוֹ - יוֹד וְא"ו דְּלִית. ה"א אֶלֶף. וְא"ו אֶלֶף וְא"ו. ה"א אֶלֶף. וְכֵלֶן אַרְבַּעִים וּשְׁפִים אוֹתִיּוֹת נִמְצְאוֹת בְּאֶדָם וּמִי שֶׁאֵין לוֹ בֶּן, שְׁהוּא ו', מִסְתַּלַּקַת

לֹא הוּא צָרִיף לְקָרֵב לְגַבֵּי מֵאֵן דְּאִית בֵּיה מוּמָא, מְכַל מוּמִין דְּעֲלָמָא. בְּגִין דְּמִטְרוּנִיתָא אֲתָמַר בְּה, (שיר השירים ד) כְּלָךְ יָפֵה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ. הִכִּי לֹא צָרִיף לְקָרֵב לְגַבֵּה מֵאֵן דְּאִית בֵּיה מוֹם, וְאוּף הִכִּי לֹא צָרִיף לְמִקְרַב לְגַבֵּה זָר (במדבר א) וְהִזְרַתְּ הַקָּרֵב יוֹמָת וְהִינּוּ מִמְּזוֹר, מו"ם זָר. מוֹם נוֹקְבָא, זָר זָכָר. וּבְגִין דָּא מְנִי. (ויקרא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדָּת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב וְעַל אֵינוֹן דְּקָרִיבִין לָהּ, כְּתִיב בְּהוֹן וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יי' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צָנָה אוֹתָם וַתִּצָּא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יי', וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ.

וְכִרְכָן דְּאֲתוּנוֹן אֵינוֹן, י' בְּאִישׁ, ה' בְּאִשָּׁה, ו' בְּכַן חֲתָן, ה' בְּכַלָּה. זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאֶקְרִיב אֲתוּנוֹן דִּיהו"ה, בֵּיה וּבְאֲתַתִּיהּ וּבְכַרִּיהּ וּבְכַרְתִּיהּ, בְּקִדּוּשָׁהּ וּבְכַרְכָּהּ כְּנִקְיוֹ בְּעֲנוּה וּבְכַשְׁת פְּנִים בְּכָל מַדּוֹת טְבִין דְּכְתִיבִין עַל מְאִרֵי מִתְנִיתִין.

וּמִתְחַמְּמִין בְּאִשִּׁין קְדִישִׁין, דְּאִישׁ וְאִשָּׁה דְּאֵינוֹן אֵשׁ, עוֹלָה וַיּוֹרֵד, אֵשׁ קִדְשׁ דְּעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה, דְּאֵינוֹן עֲצֵי הַקִּדְשׁ אַבְרִין קְדִישִׁין, וְאֵשׁ שֶׁל גְבוּה נְחִית, דְּאִיהוּ קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים, וּבְגִין תְּרִין אִשִּׁין אֵלִין אִמְר נְבִיא, (ישעיה כד) בְּאוֹרִים כְּבֹדוֹ יי'. דְּאֵינוֹן אִשִּׁין דְּשְׁכִינָתָא, דְּבָה כְּתִיב (דברים ד) כִּי יי' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אוֹכֵלָה הוּא.

וְאֵינוֹן אֵשׁ עֲלָאָה כְּסֵא רַחֲמִים. אֵשׁ תְּתָאָה כְּסֵא דִין. וְאֵינוֹן בִּינָה וּמַלְכוּת מַלְכוּת אֵשׁ עוֹלָה. בִּינָה אֵשׁ יוֹרֵד. יְהוָה, עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, אֲחִיד בְּתְרוּוֹיָהּ. בִּינָה יְהוָה ה' מַלְכוּת.

תְּתַאֲרַת כַּד אֲחִיד לוֹן, שְׁרִיא עֲלִיהּ חֲכָמָה, דְּבִיה כ"ח מ"ה. מ"ה: אִיהוּ יוֹד ה"א וְא"ו ה"א. פַּח דְּלִיָּה, יוֹד וְא"ו דְּלִית. ה"א אֶלֶף. וְא"ו אֶלֶף וְא"ו. ה"א אֶלֶף. וְכֵלֶהוּ אַרְבַּעִין וּתְרִין אֲתוּנוֹן, מִשְׁתַּכְּחִין בְּכַר נֶשׁ וּבְאֲתַתִּיהּ וּבְכַנוֹ, וּבְגִין דָּא לִית בַּר נֶשׁ שְׁלִים, אֶלָּא כְּכֹן וּבַת. וּמֵאֵן דְּלִית לִיה בֶּן דְּאִיהוּ ו', אִסְתַּלַּק י' מִיגִיה. וּמֵאֵן דְּלִית לִיה בַּת, דְּאִיהִי ה', אִסְתַּלַּק ה' עֲלָאָה, דְּאִיהִי וּבִאֲשֶׁתוֹ וּבְכַנוֹ, וּמִשׁוּם כִּךְ אֵין אֶדָם שְׁלָם אֶלָּא בְּכֹן וּבַת. וּמִי שֶׁאֵין לוֹ בֶּן, שְׁהוּא ו', מִסְתַּלַּקַת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִוְטָא

מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי

רַבֵּי שְׁמוּעוֹן בְּרִי יוֹחָאִי זִיע"א
הַמְּנַקֵּד

עֲמוּד הַיּוֹמִי

מַחֲלָק לְלַמּוּד חֶדְשִׁי

וְלְלַמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְהוּא מְרַפָּא לְנַפְשׁ וּמְאִיר הַנְּשִׁמָּה בְּאוּר יְקָרוֹת
וְהַלּוֹמְדִים בּוֹ יֵרְאוּ יִשׁוּעוֹת וְנִפְלְאוֹת

יּוֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
חֶדֶשׁ תַּמּוּז תַּש"ע לַפ"ק
עִי"ה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א